

CONCURS LITERARI SANT JORDI 2022

Institut Julio Antonio de Móra d'Ebre
abril de 2022

VEREDICTE LLENGUA CATALANA

1r d'ESO

- *Les llavors de la vida*, Laia Serra Barceló, 1r D (narrativa)
- *Paisatge fascinant*, Marçal Vidiella Jornet, 1r A (poesia)

2n d'ESO

- *L'amor entre reixes*, Èric Franch, 2n A (narrativa)
- *El maquillatge*, Jana Escoda i Iris Ayet, 2n C (*Sant Jordi Gallet*)

3r d'ESO

- *Llibertat*, Anahí Plosca 3r C (narrativa)
- *Cinquè crist*, Paula Rojas Margalef, 3r C (poesia)

4t d'ESO

- *Clixés poc convencionals*, Daniel Calonge Cuevas, 4t A (narrativa)
- *Paraules buscades*, Laia López, 4t C (poesia)

BATXILLERAT

- *Canvis*, Martí Gaixet Nogales, 1r A (narrativa)
- *Knygnešiai*, Rugile Petraviciute, 1r C (poesia)

LLENGUA CASTELLANA

1r d'ESO

- *Un viejo legado*, Mar Pascual, 1r C (narrativa)
- *El libro o la rosa*, Albert Castellví, 1r A (poesia)

2n d'ESO

- *El príncipe azul*, Zaira Cortés, 2nB (narrativa)
- Poema de Sant Jordi, Chayma Ghaddari i Hiba Ben Haddou, 2n B (poesia)

3r d'ESO

- *El lamento de la naturaleza*, Pere Loscos, 3r C (poesia)
- *Caso Escarlata del agente Díaz*, Paula Rojas, 3r C (narrativa)

Batxillerat

- *Las historietas de Martí*, Lúdia Mulet, 1r C BAT (narrativa)

LLENGUA FRANCESA

- *Légende de Saint-George*, Andrea Marches, 3r B ESO (narrativa)

TREBALLS PREMIATS

LLENGUA CATALANA I LITERATURA

LES LLAVORS DE LA VIDA de Laia Serra Barceló (1r D ESO)

La Laia es sentia molt trista perquè el seu avi estava molt malalt i havia sentit a dir al metge que li quedaven poques setmanes de vida. Els seus pares estaven més silenciosos que de costum, caminaven per la casa amb sabatilles, sense fer soroll, i fins i tot havien parat el rellotge de pèndol del menjador perquè el sorollós tic-tac no arribés fins a l'habitació de l'avi Ramon i el molestés. Perquè l'avi estava gairebé tot el dia fent becaines, tenia els ulls tancats i respirava suaument. Però l'avi va dir a la Laia que tornessin a engegar el rellotge perquè el tic-tac l'alegrava. I, a més, aquell rellotge tan gran i sorollós l'havia comprat ell quan es va casar amb l'àvia. I a l'àvia, que havia mort ja feia temps, i a ell els agradava sentir el tic-tac, i després les terribles campanades cada vegada que tocava les hores. La Laia no recordava l'àvia, perquè va morir quan ella era molt petita.

Quan la Laia tornava de l'escola, feia una estona de companyia a l'avi Ramon. D'ençà que era molt petita, l'avi Ramon s'havia assegut moltes vegades al seu costat i li havia explicat infinitat de contes que havia après allà al seu poble. Deia que als pobles saben més contes que a la ciutat, molts més. I que no tan sols els expliquen a les criatures abans d'anar a dormir: tots, els vells, els infants i els homes que treballen al camp, es reuneixen a la vora de la llar de foc a l'hivern i aleshores el més vell els explica contes.

-Aquests contes no estan escrits ni tenen dibuixos, com els teus. Els saben els avis de memòria perquè els escoltaven quan eren joves. Els vells són com llibres que parlen.

I quan la Laia va fer-se una mica més gran, l'avi també li explicava coses molt divertides de la guerra. Ell i altres soldats havien robat moltes vegades gallines a l'enemic, perquè a l'enemic se li poden robar coses de menjar, i quan no hi havia gallines, caçaven gats i es feien la il·lusió que menjaven conill. També li explicava com es cava una trinxera i com n'és, de bonic, de vegades estar de guàrdia de nit, sota les estrelles.

Tot i que després es quedava una estona en silenci i deia:

-Les guerres són dolentes, Laia. La gent es mor abans de temps.

La Laia no entenia què volia dir això.

Ara l'avi parlava baixet i es cansava de seguida, però un dia que havia vingut el metge i la Laia plorava perquè havia posat una injecció a l'avi, l'avi li va dir:

-No ploris, Laia. Ja ho veus, a mi em queda poc temps de vida perquè estic més cansat que una mula, però no em moriré abans de temps com es mor la gent en una guerra. Jo ja he viscut tot el temps que em tocava perquè soc molt, molt vellet.

- Però jo no vull que et moris -va gemegar la Laia.

- És clar -va dir l'avi-. Però tots els éssers humans neixen, creixen, es fan vells i moren.

-I això per què? -va preguntar la Laia.

- Perquè si ningú es morís, no hi cabríem, a la Terra! -va riure l'avi-. Imagina't que en aquesta casa hi visquessin tots els teus avantpassats, i també els avantpassats dels teus avantpassats. Això fa centenars de persones, o milers.

- Però la Terra és molt gran, tothom podria viure-hi! -va dir la Laia.

- Mira -va dir l'avi Ramon- has vist alguna vegada un pagès sembrant un camp?

- No -va contestar la Laia-, però quan anem al camp m'hi fixaré.

- Abans que hi haguessin pagesos i conreus -va afegir l'avi - les plantes del món naixien soles, sense que ningú no les plantés. Els primers pobladors de la Terra se les menjaven, però quan les plantes s'acabaven, els homes es quedaven sense menjar. Amb el temps, els homes van adonar-se que si conservaven les llavors, tindrien plantes noves sempre que volguessin.

- M'entens, filla? -preguntava l'avi per assegurar-se que la Laia el seguia. I descansava una mica-. Per aconseguir això -va continuar-, van fixar-se que ells plantaven llavors al ventre de la dona i naixien fills per substituir les persones que anaven morint. Jo vaig plantar la llavor de la teva mare i altres fills, i ells han plantat la teva llavor. Per tant, ja em puc morir tranquil.

Des d'aleshores, quan la Laia sortia a passejar amb els seus pares i veia un nadó acabat de néixer al cotxet, exclamava:

- Mireu, aquests senyors tenen llavors!

Els pares de la Laia somreien i ella afegia:

- I jo també soc una llavor.

- D'on has tret això? -li preguntaven els pares.

- M'ho ha dit l'avi. I l'avi sap moltes coses. És un llibre que parla.

I quan l'avi Ramon va morir, la Laia es fixava en totes les llavors humanes que passaven pel carrer o que trobava a les botigues, al parc, a l'escola; pertot arreu la Laia veia llavors de vida i es consolava per la mort del seu estimat avi.

PAISATGE FASCINANT de Marçal Vidella Jornet (1r A ESO)

La Torre, petit poble de la Ribera
quin paisatge tan bonic i olorós
ens ofereixes a la primavera.

És un plaer contemplar i passejar
entre cirerers i presseguers florits,
durant uns quants dies i nits.

Ens agrada al Tormo poder pujar
i aquest paisatge meravellós
poder observar i fotografiar.

Pas a pas i poc a poc
a la Mina arribarem
i amb un bon glop d'aigua fresca
el camí emprendrem.

Una senda estreta enfilarem
amb olor de timó i argilaga florida
que ens donarà embranzida.

Cansats i contents hem arribat.
Dalt de la roca ens asseiem,
quatre comarques observem
i el nostre riu contemplem.

L'AMOR ENTRE REIXES d'Èric Franch (2n A ESO)

Estava fent la migdiada a la meua cel·la quan vaig sentir que cridaven el meu número de pres. Va ser una mica desagradable, ja que era un dels moments en què jo estava tranquil i relaxat, però ell insistia, així que no hi havia més remei.

Era un guàrdia de la presó que em deia:

—Pres número 568 tens visita.

Jo em vaig quedar perplex, ja que no hi havia ningú a fora que volgués visitar-me. La meua primera idea va ser que era algun advocat que em volia ajudar en el cas, però quan vaig veure qui era vaig quedar sorprès, mai m'imaginaria que ella em volgués visitar.

—Hola, Joel em trobes a faltar? —va dir la Valèria.

—No —vaig respondre.

—Jo ja us vaig avisar que passaria això, però no em vau fer cas. Això us passa per ximplets

—va contestar.

—Gràcies per la teua sinceritat, però no ajudes en res —vaig contestar una mica indignat.

—Acabo de venir de veure a la Jana, la meua estimada germana, i es penedeix d'haver comès aquesta absurditat. Tu també? —va contestar la Valèria.

—Això no t'ho ha dit, jo sé que ella m'estima i mai diria això —vaig respondre cada cop més empenyat.

—Doncs, si tu ho creus... —va respondre amb un to intrigant.

I marxà. No vaig tenir temps de dir-li res més.

Tot va començar un 10 de febrer, quan jo, en Joel, un assassí en recerca i captura, em disposava a cometre el meu pròxim crim. L'elegida aquest cop havia estat la Jana, una advocada que ja feia temps que treballava amb un dels crims que jo vaig cometre i que cada cop estava més a prop d'enxampar-me. Evidentment, el meu objectiu era assassinar-la, per això havia estat preparant el crim rigorosament i amb molta cura, fins que va arribar el dia.

Per tant, al matí del 15 de febrer vaig aixecar-me d'hora, vaig agafar la meua pistola i em vaig disposar a marxar cap a la seva residència, concretament al carrer Calvari número 35. Quan hi vaig arribar em vaig quedar sorprès en veure la seva casa, era una casa enorme, moderna i pintada d'un color vermellós. Vaig tenir un descuit molt important, no vaig tenir en compte que podien haver-hi càmeres de seguretat —un error considerable—, per sort a la meua bossa hi havia un passamuntanyes de color negre, el qual em va servir per poder tapar el meu rostre. Me'l vaig ficar per tal que les càmeres de seguretat no em poguessin reconèixer.

Vaig agafar una clau mestra que sempre porto dins la bossa i vaig obrir la porta sense cap mena de problema. Quan vaig ser a dins vaig veure la Jana caminant pel passadís amb un plat d'ous ferrats que feien una pinta deliciosa, estava a punt d'esmorzar, quan de sobte em va veure, es va espantar i li va caure el plat a terra. Va quedar petrificada, sense saber com reaccionar. En aquell moment vaig sentir llàstima i tendresa per ella, però no em feu dir el motiu.

—Qui ets tu i que fas aquí? —va dir la Jana espantada amb una veu tremolosa.

—Doncs, jo soc en Joel i estic aquí per assassinar-te, suposo que t'ho pots imaginar, estàs a punt de descobrir-me, fa massa temps que m'estàs trepitjant els talons —vaig contestar.

Ella es va quedar sense paraules i va ser quan jo vaig dir amb molta serietat:

–Agenollat davant meu!

La Jana es va agenollar, davant meu, estava tota a tremolosa, i molt espantada, però quan la vaig mirar als ulls no vaig poder cometre el crim. Eren uns ulls de color blau cel, amb una mirada molt dolça, amb un rostre molt tendre. M'havia enamorat d'ella a primera vista, sé que sona molt absurd però és veritat. Vaig apartar la mirada, intentant poder oblidar aquests sentiments que estava sentint, però quan la vaig tornar a mirar em va semblar que ella també podia sentir alguna cosa per mi. I sí, va ser així.

Doncs, així és com m'havia enamorat, i és obvi que l'intent d'assassinat es va quedar en res. A partir d'aquest moment és quan la Jana em va intentar ajudar i quan la Valèria es va assabentar de la nostra relació, la va avisar constantment del que estava fent no anava enlloc, però per sort per a mi, la Jana em va seguir ajudant.

Al cap dels dies els companys advocats de la Jana van començar a investigar rumors sobre que la seva companya, la Jana, estava convivint amb mi i que m'estava ajudant. I, dit i fet, no van tardar ni tan sols tres dies quan el dijous dia 21 de febrer a les deu del matí va sonar el timbre. Quan vam anar a obrir la porta, la sorpresa que ens vam emportar va ser que qui hi havia darrere la porta eren cinc patrulles de mossos d'esquadra.

Ens van arrestar, vaig sentir molta pena per la Jana, ja que si jo no hagués aparegut a la seva vida ella no estaria en aquella situació. I així és com estem ara, tancats a la presó amb una condemna, jo de vint-i-cinc anys per assassinats i la Jana, de dotze per encobriment i ajuda a un assassí.

Aquí em trobo jo, pensant que haurem de passar molts anys entre murs de pedra mentre us ho explico. Tot plegat és una desgràcia que pràcticament la resta de la meva vida es consumeixi aquí dins, però si ens parem a pensar jo no estaria aquí dins si no hagués comès tots aquests crims, així que en conclusió, m'ho he estat buscant tota la meva vida.

LLIBERTAT d'Anahí Plosca 3r C (ESO)

En algun moment de la teva vida t'has sentit com que la teva veu no és suficient, o simplement sembla no importar? Doncs jo sí.

Estava jo, cada esbarjo escolar sola. No tenia amics, als altres nens no els queia massa bé, mai sabré per què, potser perquè era una nena molt tranquil·la i a mi tot això de portar-se malament i fer entremaliadures no m'anava. La veritat és que la primària no em va ser una època fàcil o bonica de recordar, ho passava molt malament, hi havia nens que simplement passaven de mi i d'altres que em deien coses i em feien sentir molt malament. Com que no tenia bona relació amb els de la meva edat em vaig començar a fer amiga i tenir bona relació amb els mestres. Em varen salvar la primària, treia molt bones notes i em van recomanar un lloc tranquil, especial i infinit, la biblioteca, sentia que era el lloc perfecte per a mi, sentia que em descrivia, allà no em podia avorrir mai.

Vaig començar a anar-hi a una edat poc comú, als 5 anys. Tenia una mica de por el primer dia, era la més petita en un lloc immens amb més de 300 llibres al meu voltant. Em vaig asseure i vaig començar a menjar-me la poma, no sé ben bé d'on va aparèixer aquella senyora, però ràpidament va venir, es va quedar amb les paraules a la gola, semblava que em volia dir alguna cosa però, de sobte, es va aturar i em va dir:

-Què hi fas aquí petitona?

-Els meus mestres m'han recomanat venir aquí.- Vaig dir amb un fil de veu, no sabia si estava espantada, sorpresa o, simplement tenia vergonya. Em va dir que podia menjar-me la poma aquell dia, la resta hauria de menjar al pati i quan acabés entrar, unes senzilles instruccions que vaig entendre i seguir al llarg de la meva estada a l'escola. Quan em va dir això va parlar amb els meus mestres, suposo que li van explicar la meva relació amb els altres nens. Vaig acabar d'esmorzar i em vaig dirigir cap al prestatge de nens de primària, un llibre em va cridar l'atenció: *El diari d'Anna Frank*. Quan m'anava a seure i llegir-lo la bibliotecària va aparèixer un altre cop.

-Aquest llibre no és per a tu, qui te l'ha donat?- em va dir.

-Estava al prestatge de primària.- vaig respondre

-Sempre em desordenen els llibres- deia amoïnada.

-Vols que t'ajudi?- ja que no em vaig llegir el llibre i era l'únic que em va cridar l'atenció, m'avorriria i no estava disposta a tornar al pati amb aquells nens que em feien plorar. Resultava que ordenar llibres era una feina complicada, però com que era bastant intel·ligent, en vaig aprendre de seguida. Ajudar a la bibliotecària es va convertir en el meu moment preferit del dia. Ordenant, ordenant, vaig trobar un altre llibre que em va agradar, encara que només volia créixer per llegir-me el d'Anna Frank, aquest també semblava interessant i era per a nens de 10 a 12 anys, era *El petit príncep*. Ja tenia sis anys i mig i la bibliotecària em va veure preparadíssima per llegir-me'l, me'l va deixar emportar a casa i llegir-lo, clar que quan acabés l'havia de tornar. Me'l vaig acabar en una tarda, parlàvem tots els dies sobre el llibre. Em va dir que si m'interessaria escriure, m'ho vaig pensar i repensar, però no em sentia prou preparada, llegia llibres curts o versions dels germans Grimm encara, jo volia llegir llibres de veritat abans d'escriure.

Un nou dia, una mitja hora més a la biblioteca. No hi era, la meva única amiga, la bibliotecària, no hi era... Com podíem haver estat 5 anys juntes i ara em deixava plantada, em vaig enfadar molt, n'hi havia una altra i vaig preguntar per l'anterior. M'havia deixat. Per sempre. Me sentia tan identificada amb ella que mai m'havia adonat del vella que era. Continuava anant a la biblioteca, no era el mateix. Em vaig decidir per

començar a escriure i fer-li memòria, una història sobre ella i com em feia sentir que m'introduís en aquest fantàstic món dels llibres, llavors ho vaig sentir. Vaig començar a escriure amb tanta facilitat, podia escriure el que volgués, com volgués, sent jo mateixa. Llegint em sentia molt bé però, escrivint, era molt diferent, em sentia... lliure. Per primera vegada. Mai vaig deixar d'escriure i molt menys de pensar en la bibliotecària i dedicar-li totes les meves històries.

CINQUÈ CRIST de Paula Rojas Margalef, 3r C (ESO)

Ramon Llull va ser el gran impulsor de l'ús del català com a llengua cultural fa més de vuit-cents anys. Per aquesta raó, aquest Sant Jordi escric cinc petits poemes basats en les etapes d'aquesta important figura de la literatura catalana.

Primer Crist - Vida

I enmig dels volts els nobles amagadets
varen fugir cap a Mallorca corrent,
on va ser nat per a ells un nou parent.
Va néixer Ramon Llull, aquests són els fets.

El seu pensar va deixar a tots satisfets,
per això el rei, cortesà el va acabar fent.
Encara casat gaudia del moment
i els seus adulteris no foren secrets.

Segon Crist - Somni

Cinc somnis, cinc aparicions de Crist
el van fer pensar i sentir-se penedit.
Tot allò havia de tenir sentit,
el que havia fet per Déu no era ben vist.

Cinc somnis, cinc aparicions de Crist
en el seu pensar havien repercutit.
Deixant el que per ell havia existit.
Aquest canvi ningú l'havia previst.

Tercer Crist - Canvi

Vida religiosa volia començar.
Vida contemplativa, sense pecat.
Vida bona, sense cap maldat
va decidir que Crist volia honrar.

I tots els seus pecats ell vol remeiar,
molt ha peregrinat i això l'ha ajudat,
després de tot això ja està preparat
per la paraula de Déu poder ensenyar.

Quart Crist - Nova vida

I difonent el cristianisme anava
en llatí, àrab, provençal i català,
encara que d'altres temes ell parlà.
Diferents estils d'escriptura provava.

Ensenyar a nous missioners ell somiava,
crear una escola a Mallorca ell anhelà.
El lul·lisme a tots els va meravellar.
Ell fou recordat per com s'expressava.

Cinquè Crist - Mort

Enmig de funció religiosa va ser matat.
El port de Bugia negre es va tornar.
Ramon Llull hi va anar a cristianitzar
i va acabar essent apedregat.

Els sarraïns el van deixar empresonat.
Sol, trist, ferit i abandonat va esperar,
la mort no li tardaria a arribar.
El seu cor finalment es va apagar.

CLIXÉS POC CONVENCIONALS de Daniel Calonge Cuevas, 4t A (ESO)

Els càlids rajos de Sol es colaven per les àmplies finestres de la biblioteca, il·luminant una pila de llibres que reposaven sobre una vella taula de fusta. El periòdic so del paper decorava el silenci de la sala, com una fulla empentada pel càlid vent, movent-se sense cap direcció definida. Una petita figura fullejava entre la muntanya de llibres que descansaven al seu costat i els alternava de manera lenta i tranquil·la. Els dits, fins i clars, seguien harmoniosament les lletres negres, dibuixaven cada imatge mental amb delicadesa, per por de perdre algun detall. Li agradava aquell lloc, es sentia lliure, s'endinsava en la vida dels personatges de les seves històries preferides, sentia el que ells sentien. Tenia certa atracció per les novel·les romàntiques, els *amants prohibits*. Havia llegit *Romeu i Julieta* tantes vegades que podia recitar cada vers de memòria. I plorava cada vegada que ho llegia. Era bastant emocional, després de tot.

L'última fulla del llibre que estava llegint es va colar entre els seus dits, suau com la seda. Va tancar-lo, observà la tapa, tot buscant cada detall. El roig que decorava la portada, d'un color similar al de la sang; el daurat que formava delicats patrons a les cantonades, enredant-se en si mateix, formant nusos d'or que imitaven la forma d'una rosa; al centre, ben gran, amb cal·ligrafia al pur estil medieval, es podia llegir *La llegenda de Sant Jordi*, també en daurat. Era bastant clixé, però ja s'apropava l'última setmana d'abril, i era quasi pecat no tenir un exemplar de l'obra per algun racó de casa. O de la biblioteca en aquest cas. Adorava aquesta festivitat. Gaudia llegint i d'una festa dedicada a la lectura li semblava quasi un miracle. Es podia passar hores entre llibres, sense cansar-se, inclús llegint la mateixa novel·la per tercera o quarta vegada.

Realment no li entusiasmava gaire la trama de la mítica llegenda. El fet de llegir-la li resultava nostàlgic, però algunes parts de la història li semblaven fora de lloc. Per què la Princesa no es salvava sola? Per no tenir, no tenia ni nom. Era només això: una indefensa princesa que calia rescatar. Volia un príncep, com probablement la majoria de persones, però no volia una relació així. Volia ser independent amb el seu príncep, seguint els clixés de les novel·les romàntiques que tant li agradaven. Fer coses junts, sense possessions pel mig. Sortir amb els amics, anar al cinema... El que fa qualsevol adolescent. Volia algú amb gustos similars. El seu príncep havia de tenir prou paciència per aguantar tardes senceres parlant sobre literatura.

Sota els rajos de Sol que escalfaven l'ambient, el silenci de la sala contrastat amb el so dels ocells del carrer, l'olor a roure i llibre antic i la pau d'una tarda de primavera, va prendre una decisió:

Ell volia un príncep que li regalés llibres.

PARAULES BUSCADES de Laia López, 4t C (ESO)

De vegades sembla que respiri lletres,
d'altres penso que m'ofego en síl·labes.
Només sé que estic feta de pàgines
que em recorden tot el que tu m'explicaves.

Busco entre pàgines blanques
tot allò que pregunto.
I bussejo entre paraules buides
significats que no necessito.

Passen les hores entre l'espessa història
que tu, llibre de daurada portada,
m'obligues a enganxar a contra cor a la memòria
que ella ja em crida ajuda, trencada.

Però bé que no paro d'escriure
tot allò que visc i penso.
M'agrada córrer darrere aquell arbre
que tant enyoro i poc sento.

CANVIS de Martí Gaixet Nogales, 1r A (BATXILLERAT)

Els canvis. Tothom té diferents opinions sobre aquests: que si són bons, que si no ho són, que si convenen, que si no convenen. Està clar que l'opinió sobre ells és una cosa molt personal. El que sí que és veritat és que els canvis passen per alguna cosa, sigui bona o sigui dolenta, i que sempre tindran conseqüències cap a nosaltres.

Miro per la finestra. Ja és tard, és tot fosc. El rellotge indica una hora on jo acostumo a estar dormint. Però ara no puc dormir. Intento posar-me dins el llit, on em tapo fins dalt, i tanco els ulls fent el màxim esforç d'adormir-me, però no serveix de res, és impossible. I és que jo ja ho sabia que això passaria, sempre em passa el mateix i, a més, aquesta vegada és important: l'endemà començo una vida nova en una nova ciutat i en un ambient nou.

Sempre m'ha espantat la idea de viure lluny. Pensar en com la meua vida podria ser en un altre lloc que no fos al meu poble em provocava calfreds. Malgrat això, cada vegada he hagut d'adaptar-me més als canvis i he hagut de superar aquestes pors.

Camino per la meua nova i petita habitació. Tardo molt poc temps a anar d'una punta fins a l'altra. Però és inútil, la son s'ha oblidat de mi aquesta nit. Reviso, per última vegada, la motxilla per demà, per confirmar que ho tinc tot llest. Faig el mateix amb els horaris, la bateria del telèfon mòbil i la roba que em posaré al dia següent.

Reflexiono. Per què els canvis espanten la gent? Per exemple, a mi no m'estan deixant dormir. Suposo que la resposta és que les persones tenim una mena de por cap allò que pot ser nou per a nosaltres. Però no és gràcies a aquests canvis que podem millorar la nostra vida? I, realment, són els canvis els que marquen l'itinerari de la nostra vida, perquè si no, què estariem fent ara mateix, si haguéssim escollit un altre itinerari? No ho sabem; potser estariem vivint una vida molt diferent o, també, podríem estar igual que ara.

Em dirigeixo a l'estreta cuina del meu petit i vell apartament i em preparo una camamilla. Quan la tinc feta, vaig al sofà i m'estiro i em bec la beguda calenta i, com que encara no m'ha arribat la televisió al pis, per entretenir-me mentre espero que em vingui el son regiro i busco objectes per les caixes de la mudança.

Inesperadament, em trobo en una caixa una col·lecció de llibres. Llibres que passava hores i hores llegint-los i rellegint-los quan era petit. Era una col·lecció de llibres d'aventures on els protagonistes s'anaven enfrontant en diverses aventures a les diferents jungles d'arreu del món. De petit sempre m'havia imaginat que de gran viuria aquelles intrèpides i fantàstiques aventures, tal com ho feien els protagonistes. Cada llibre era una història diferent, on compartia amb els personatges tots els moments que anaven vivint i que jo també en formava part.

Ja fa massa estona que intento dormir per almenys descansar les hores necessàries per poder suportar el dia de demà, però vist l'èxit ho deixo córrer. No m'ho penso dues vegades i començo a llegir, més ben dit "devorar", el primer llibre de la col·lecció. La seva primera aventura té lloc a una jungla amazònica, on han de trobar un antic tresor de les antigues civilitzacions que vivien a la zona.

Miro sorprès l'hora que indica el rellotge. He estat una bona estona llegint aquests llibres, que m'han transportat a la majoria de llocs del món i a la meua infància. Un cop acabats tots, em torno a col·locar dins del llit amb l'esperança de poder adormir-me.

Resulta estrany i sorprenent com he pogut tornar a la meva infància amb aquesta lectura nocturna. De petit el món de la lectura em tenia fascinat, estava tot el dia amb aquesta col·lecció de llibres. Però el més interessant és que molts anys després torni a llegir-los, però aquest cop lluny de casa i a punt de començar una nova etapa que marcarà la meua vida per sempre. A vegades, per entendre el present i el futur, cal recórrer al passat. Així, ens ajuda a superar les nostres pors i preocupacions que tenim envers el futur.

Ja al llit, tanco el llum. Ho reviso tot per última vegada. Tanco la porta i també la finestra. Tot està a punt. Tanco els ulls i penso en la nit que he tingut. Un gran somriure d'orella a orella se m'escapa. Finalment, m'adormo.

***Knygnešiai* de Rugile Petraviciute, 1r C BAT**

Al 1866 el tzar de Rússia,
volia que jo morís.
Ell estava gelós,
s'havia que jo era millor.

El tzar estimava la llengua russa,
a mi, sols em rebutjava.
Em va llançar als carrers
i em van cremar les pàgines.

Aquell dolor que jo sentia,
també el sentien els meus amics,
ho miraven amb llàgrimes.
Sabien que jo no moriria allí.

Els meus amics *knygnešiai*
es jugaven la seva vida per mi,
em donaven cames per seguir endavant,
m'amagaven a altres països.

Ells em transportaven,
viatjava pels països
fins arribar al meu, Lituània,
on ells em seguien amagant.

El tzar furiós,
al sentir que seguia viu,
hi va enviar els seus soldats
que intentaven trobar-me.

Ni un soldat m'ha pogut trobar,
amagat entre les partes estava,
tothom seguia aprenent amb mi,
tothom volia passar les meves pàgines.

Els soldats enrabiats
sabien que jo era més astut,
m'envejaven
sabien com n'era de bonic.

Tothom volia saber més de mi.
Els nens em tenien molta cura,
els grans s'alegraven que hagués tornat,
ningú es quedava enrere.

Al 1906 el tzar es va rendir,
va perdre la batalla
perquè ell no va poder aconseguir
eliminar-me del meu país.

El tzar no em va demanar perdó,
em va deixar seguir estant a les estanteries,
on la gent em pogués llegir
i pogués disfrutar de mi.

Els meus amics em van fer una casa.
Una gran biblioteca em van crear,
on jo segueixo vivint,
i els amics em venen a visitar.

Knygnešiai (en lituà "transportadors de llibres") foren individus que portaven de contraban llibres en lituà impresos en alfabet llatí per a les àrees de l'Imperi Rus on hi havia parlants de lituà. Els knygnešiai es van convertir en un símbol de la resistència lituana contra la russificació.

TREBALLS PREMIATS

LLENGUA CASTELLANA I LITERATURA

UN VIEJO LEGADO de Mar Pascual (1r C)

Hace tiempos inmemoriales, una humilde familia de campesinos que trabajaba en la recolecta de olivas, un día por casualidad cuando estaban realizando la cosecha de las olivas se encontraron un árbol con unas olivas que parecían de oro. Cuando las probaron sabían tan bien que no hay palabras para expresar la sensación.

La familia comenzó a plantar las semillas de estas olivas con mucho cuidado y delicadeza. Poco a poco se convirtieron en un alimento de lujo que valía mucho dinero porque solo se podían producir en estos árboles. Pues el hecho de que fueran tan exclusivas trajo disputas, el resto de los campesinos también querían esos árboles y comenzó una guerra.

Un día de disputa sin saber cómo comenzó un incendio que arrasó con todo el olivar pero, antes que el fuego llegara a los olivos exclusivos, el abuelo de la humilde familia de campesinos cogió una caja e introdujo cuatro semillas de las olivas exclusivas, puso las instrucciones de cómo plantarlas y las enterró. Más tarde él y la mayoría de su familia fueron alcanzados por el fuego y murieron.

Muchos años después, en aquellas tierras se construyó un pueblo y las tierras donde se encontraba la caja fueron adquiridas por una familia de molineros.

Todos aquellos mitos sobre la caja y las olivas se convirtieron en una leyenda que los padres contaban para entretener a sus hijos.

Un día el viejo molinero del pueblo, descendiente de la familia que compró las tierras, se quedó trabajando hasta tarde para ganar un poco más de jornal. Aquella noche tuvo la desdicha de tropezar con la maquinaria y se quedó manco de por vida. Los rumores decían que el espíritu de los antiguos propietarios perseguían su alma.

El molinero se quedó en la pobreza pues apenas podía trabajar. Un buen día un hombre de buena familia apareció con unos billetes ofreciéndole comprar el molino, él sabía que en aquellas tierras se escondía el legado de sus antepasados.

El molinero rechazó la oferta, el molino era lo único que le quedaba. Pasado un tiempo el hombre volvió a aparecer con una cantidad más grande de dinero pero el molinero la volvió a rechazar. El hombre insistía en comprarle las tierras, él sabía que si lo conseguía haría fortuna, el pobre y humilde molinero rechazaba una y otra vez la oferta.

El hombre ante la desesperación recurrió a entrar en sus tierras y buscar a ver si encontraba algún indicio de la caja. El molinero lo pilló husmeando y tuvieron una fuerte discusión.

Al día siguiente se anunció la muerte repentina del molinero, quien lo mató es todo un misterio.

Por fin aquel hombre se hizo con lo que tanto deseaba aquellas tierras. No perdió el tiempo y rápidamente se puso en busca del tesoro. Su esfuerzo tuvo fruto ya que encontró el cofre con las semillas. Cuando lo encontró la emoción era tan grande que cogió las semillas y tiró el cofre olvidando que dentro estaban las instrucciones de cómo plantarlas.

Se pasó años intentando plantarlas pero las semillas resultaban infértiles.

El hombre enloqueció por la desesperación y la avaricia, al no poder conseguir que las semillas germinaran.

Se dice que las semillas se vendieron y una familia las conserva como su mayor tesoro. Tal vez un día encuentres la vieja caja y las instrucciones.

Las malas lenguas dicen que aquellas desgracias suceden por los muertos que se vieron implicados en esta historia. Pero quién sabe por qué será, a lo mejor no era ese el destino de aquel hombre.

EL LIBRO O LA ROSA d'Albert Castellví (1r A)

Pronto llegará el día de Sant Jordi,
y alguna cosa me compraría.
No sé si un libro para leer,
o una flor para oler.

Con el libro leería
en un lugar acogedor,
pero con el tiempo me aburriría,
creo que me quedo con la flor.

Con la flor me calmaría
gracias a la olor que soltaría,
pero si no la cuido, moriría,
con el libro no pasaría.

De verdad que no me puedo decidir
con estas dos cosas para elegir.
Con mucha comida me podría servir.
¡Pues hala! ¡A comer y a vivir!

EL PRÍNCIPE AZUL de Zaira Cortés (2nB)

Muchas veces pensamos que un príncipe azul nos tiene que rescatar para matar dragones de verdad y que de él salga una rosa roja, ¿verdad? Pues no siempre es así. Hoy os vengo a contar mi historia sobre los príncipes y las rosas.

Desde pequeña he sido bastante independiente, no me gustaba salir y descubrir el mundo. prefería quedarme en palacio. Mi madre no estaba muy contenta con eso. Ella es más tradicional, a mí eso de ser delicada, saludar al pueblo cada mañana, llevar vestidos de color rosa y mantener reuniones no era mi fuerte. Como dice mi padre he salido a la princes Mérida, lo único que me diferencia es que no convertí a mi madre en oso.

Pero todo lo que os he contado hasta ahora es la introducción al desastre. Un día, mientras mi madre hacía uno de sus famosos paseos, invadieron, arrasaron, mataron y destrozaron mi reino. Mis guardaespaldas no me dejaron ayudar. Llegó la desagradable noticia de que la reina Felt había muerto en batalla.

Mi padre y yo quedamos devastados, hasta hubo un momento en el que pensé que lo que había pasado era culpa nuestra. Así que decidí salir de una vez por todas de palacio.

Cuando salí, conocí a un hombre y tuvimos nuestra historia de amor, pero un día desperté y no estaba. No lo volví a ver en años.

Pero la vida me tenía reservada una sorpresa. Años y años pasaron y él apareció. Volvió para matarme...y logrará su objetivo. Por eso os escribo esta carta a modo de despedida. Mi precioso niño, mamá ha luchado por nuestro pueblo. Espero que tú también. Con amor, mamá.

POEMA DE SANT JORDI de Chayma Ghaddari i Hiba Ben Haddou (2n B)

Sant Jordi llega
con libros y rosas se estrena.
Cada caballero a su princesa
sorprende con una rosa color pureza.

Y así su bella princesa
le da un beso sabor fresa
y el caballero se lleva una sorpresa.

Entra la primavera
y con sus libros nos altera.
En Cataluña lo celebramos
y bien lo festejamos.

Acabamos la fiesta
con una gran cesta
llena de libros y rosas
y unas grandes sonrisas.

EL LAMENTO DE LA NATURALEZA de Pere Loscos (3r C)

De luto está la naturaleza
y gélidas lágrimas derrama.
No concibe por qué la descuidamos,
cuando nos ha dado tierra, mares y lagos.

Enfurece el viento,
solloza la mar,
ruge la tierra,
exhausta, no puede más.

Se derriten los glaciares,
desaparecen los bosques
erupcionan los volcanes,
es su forma de alertar.

La lluvia se convierte en granizo,
el viento, en huracán,
tornados se forman en la mar
destruyéndolo todo al pasar.

Las islas son de plástico,
el aire cuesta respirar,
aguas muy contaminadas,
quizás deberíamos reflexionar.

El mundo enmudece,
falsas lágrimas derrama
repletas de hipocresía y avaricia
y a nadie le importa nada.

Un virus que priva la libertad,
guerras injustas separan familias
gente hambrienta y sin hogar,
algo estamos haciendo muy mal.

CASO ESCARLATA DEL AGENTE DÍAZ de Paula Rojas (3r C)

13/02

Y miraba el billete de tren, con ansia, cuando finalmente y tras media hora de retraso, partía el tren Madrid-Cádiz de las dos en punto.

Tras mi graduación con matrícula de honor en la academia de policías de Madrid, mi profesor, el buen Don Tomás, consiguió para mí una especie de beca que me permitía ir a Cádiz para aprender de uno de los mejores policías del país, conocido como el Agente Espinosa.

Mi viaje hasta Cádiz será largo, pero cuando llegue aún tendré que encontrar la que será mi casa provisional durante mi estancia, que está situada en algún punto de la calle ancha. También tendré que deshacer las maletas para finalmente dormir lo que me quede de noche. Pero, mientras espero, durante el trayecto, un libro a mi lado derecho y por la ventana observo como los arbolillos pasan.

14/02

A la mañana, despertar apresurado, al lado de la cama sonaba el aparato y respondí la llamada casi de inmediato: “Despierta gandul, han matado a una muchacha, tenemos un caso”. Supuse que se trataba del Agente Espinosa que ya a buenas horas de la mañana me reclamaba. Me cambié lo más rápido posible y me dirigí a la escena del asesinato.

Lo primero que vi al llegar fue un hombre alto y delgado, de unos treinta y muchos años, que vestía una larga gabardina y en su mano sostenía un cigarrillo a medio fumar. Cuando me vio se acercó a mí, tuvimos una breve, casi inexistente, presentación y directamente volvimos al trabajo.

Tras un rato de investigación, llegamos a unas primeras conclusiones. La difunta, que antes de su muerte se llamaba Rocío Ponce, fue tirada del tercer piso del bar en el que trabajaba, en esa planta se encontraban los camerinos. Por la falta de señales de autodefensa, el Agente Espinosa propuso que el asesino podía ser un conocido de la chica aunque yo creo que la mataron mientras se maquillaba, eso explicaría la falta de señales de autodefensa y la brecha de pintalabios escarlata que le cruzaba la mejilla y que destacaba entre la sangre. Al final encontramos el pintalabios tirado a unos metros de ella.

15/02

Ya ayer advirtió el Agente Espinosa que durante el día de hoy nos dedicaríamos a tomar los testimonios y a hablar con los conocidos de Rocío Ponce para facilitarnos un poco la tarea de encontrar el porqué de su muerte, Pero, lastimosamente, tras un día lleno de trabajo solo logramos unas casi inservibles afirmaciones de los entrevistados.

Los testigos creían haber visto una silueta de hombre en la venta tras el terrible acontecimiento. Mientras que los conocidos de la chica decían que no había ninguna razón para aquella tan gran injusticia, que era amable y cariñosa, en general que no se lo merecía.

El Agente Espinosa parecía contento con los resultados obtenidos y en su cabeza ya maquinaba mil cosas que yo aun no entendía. Me inquietaba su extraña sonrisa ladina, algo no me daba buena espina, aun así contradecirle no quería.

Mientras tanto yo insatisfecho con el trabajo hecho me dirigí al bar, lugar de los acontecimientos. Tenía un cóctel en mano mientras escuchaba el dulce canto de una mujer muy parecida a la difunta, pero un poco más joven y más viva. Poco después me enteré de que la cantante era Helena Ponce, la hermana del finado. Con la cual empecé a intimar a lo largo de la noche. Al cerrar el bar me invitó a su casa y pasamos el rato charlando en el comedor, cuando, con la intención de ir al baño encontré la antigua habitación de Rocío.

Ella, sorprendida por mi interés me explico todo lo que sabía:

“Decidí independizarme mucho antes que mi hermana mayor, pero tras ver repetidas veces la silueta de un hombre que la observaba, decidí mudarse conmigo. Poco después de instalarse en su nuevo hogar, empezaron a llegar unos paquetes para ella de su “admirador secreto”, yo le propuse que iniciara una denuncia por acoso pero ella se enfadó y dejó de hablar conmigo. Poco después volvió a la casa de nuestra madre.”

Al parecer ella no sabía lo que había ocurrido así que se lo expliqué detalladamente, en agradecimiento ella me dejó investigar la ahora inutilizada habitación de su hermana. En la habitación encontré una caja llena de labiales escarlata, iguales a los que llevaba el día de su muerte y en el cajón del tocador, un montón de cartas escritas a mano, llenas de palabras amorosas para la cantante aunque en ellas aunque en ellas lo que destacaba eran las amenazas escalofriantes hacia la muchacha.

16/02

Tras pasar la noche con Helena, recordé que el Agente Espinosa me había invitado a un café en su casa para acabar de rellenar el expediente del caso, así que después de perderme por las calles de Cádiz logré encontrar su casa y llegar a tiempo.

El mientras encendía el cigarrillo que sostenía en su boca, explicaba sus conclusiones del caso, según él, un asesinato por envidia, me contaba que ya incluso había encontrado a la culpable y que sería detenida esta misma tarde.

Cuando estaba por contarle mis descubrimientos de la noche anterior, me fijé en las notas y apuntes que él había estado realizando del caso, la letra se asemejaba demasiado a la de las cartas que había hallado en la casa de Helena. Abrumado por la idea me dirigí al baño y me lavé la cara con agua fría incontables veces, pero, al levantar la mirada, me topé con el reflejo del espejo, en el cual se podía observar una caja de pintalabios escarlata, mismo tono y misma marca, eran la prueba que me faltaba. Él al despedirse me dio un abrazo, dejando en mí bolsa una copia de sus anotaciones por si luego quería darles un repaso.

Rápidamente volví a la casa de Helena, para acabar de revisar las pistas y poder crear la mejor hipótesis posible, cuando de repente vi a un grupo de coches de la policía saliendo de su calle, al acercarme, su casa estaba vacía, ella no estaba y las cartas de Rocío

tampoco, solo quedaba un sobre por abrir dentro del buzón, enviada por un tal Enrique, la carta estaba escrita con la misma letra que las cartas desaparecidas.

Por la tarde me pasé por comisaría, allí seguía Helena, siendo interrogada, daba igual lo que ella contara, la llevarían a juicio y acabaría siendo injustamente encarcelada. Hablé con su abogado y me prometí sacarla de ese calvario.

17/02

En las primeras horas de la tarde empezó el juicio y todo iba sobre lo planeado, cuando el Agente Espinosa fue llamado para explicar lo que había pasado, toda la sala se quedó callada, todos quedaron anonadados, todos menos el abogado de Helena, que empezó a soltarle un huracán de preguntas:

“¿Dónde están las pruebas? ¿Y las cartas enviadas a Rocío? ¿ Que ha pasado con los pintalabios? ...”

Esta vez al sorprendido era el Agente Espinosa, que con un fino hilo de voz dijo: “¿A qué se refiere?”

En ese momento me levante, era el momento de que yo le contara mi conclusión final del caso:

“Desde hacía un tiempo empezó a frecuentar el bar para liberarse del reciente estrés causado por el trabajo, cuando escuchó por primera vez la voz angelical de una joven, Rocío, que causó en usted una obsesión casi inmediata. Le enviaba cartas donde le confesaba su admiración, cartas que siempre iban acompañadas con un regalo, un pintalabios escarlata. Su obsesión creció hasta el punto de seguirla hasta su casa a primeras horas de la madrugada y quedarse mirándola por la ventana. El día de San Valentín decidió declarársele con una carta, la cual, como todas las anteriores, contenía la amenaza de que si contaba el contenido de esta a alguien, más mataría a su querida hermana y que finalizaba con un te amo. Al acabar la última actuación de Rocío, se le declaró, esta vez en persona, pero, al notar el gesto de repulsión en la cara de Rocío, ardió en cólera, esperó a que se retocara el maquillaje y la tiró por la ventana ya que, si no eres mía de nadie serán, ¿no le escribiste eso en tu última carta, Enrique Espinosa?”

Mientras entregaba las pruebas al juez, la cara Enrique se llenaba ira, los agentes allí presentes reaccionaron rápido llevándose lo preso y poco después el juez lo nombró culpable casi sin dudar.

El cordero se vistió con piel de cordero y el rebaño consintió el engaño, pero por suerte esta vez el Agente Díaz logró evitarlo.

LAS HISTORIETAS DE MARTÍ de Lidia Mulet (1r C BAT)

A Martí siempre le había gustado el mundo de la lectura, es decir, escribir y sobre todo leer. Su afición, empezaba a verse ya clara cuando hacía tercero de primaria.

Él se sentía muy diferente de los demás, puesto que los intereses que tenían sus amigos, no se parecían nada con los suyos. A sus amigos les encantaba practicar deportes, jugar a juegos de ordenadores... o simplemente salir a jugar con amigos y amigas. En cambio, a él le satisfacía el hecho de estar en casa leyendo e imaginándose historias que le transportaban lejos de la realidad y le ayudaban a desconectar. Un gusto un poco extraño para un niño de 8 años ¿no?

Pues la cosa siguió así, iban pasando los cursos y le fascinaba la idea de leer y escribir. Cuando en la escuela mandaban tareas que consistían en hacer redacciones o leer libros era el más feliz del mundo, mientras que el resto de la clase siempre se quejaba. Lo cautivaban los libros de fantasía y aventura, sobre todo los de héroes, pues él siempre decía que en una vida futura quería ser uno de esos que hacían justicia y salvaban al mundo; de hecho, Martí todavía era pequeño y era completamente normal que sus aspiraciones fueran un tanto fantásticas.

Unos años más tarde, cuando empezó primero de la ESO, todo cambió. Pasó de la escuela al instituto. Ahora cada día tenía que coger un bus que le llevaba junto a sus compañeros hacia el nuevo centro.

Efectivamente todo su entorno también cambió, conoció a gente nueva, con pensamientos diferentes... Poco a poco, Martí se sentía más él mismo, se sentía libre, e incluso se atrevía a decir que se sentía integrado a un grupo de amigos. No creáis que este nuevo grupo de amigos eran muy aficionados a la lectura, ¿eh? Simplemente aceptaban los gustos de los demás y se respetaban entre ellos. Quedaban por las tardes y jugaban todos entre todos. Pol jugaba al ajedrez con Ricardo, a Julia en cambio le gustaba más jugar a fútbol con Laia mientras que a Víctor le volvían loco, cada vez más, los playmobils.

Sí, estos eran sus amigos, y como he mencionado, no eran para nada del mundo aficionados a la lectura, ni siquiera uno de ellos lo era, excepto Martí claro.

Se iban haciendo mayores. Cuando cursaban tercero y cuarto de la ESO, eran repetitivas las charlas orientadas a qué querían dedicarse de mayores. Algo que sí tenían en común Martí, Pol, Ricard, Julia, Laia y Víctor ahora, era que les preocupaba a todos lo mismo. ¿A qué se dedicarían de mayores? Ninguno tenía ni idea, y se pasaban horas pensando en ello.

A Martí le encantaba un profesor que tenía llamado Josep con el que se tenían mucha confianza y se conocían muy bien. Él, Josep, sabía que lo único que le preocupaba en ese momento a Martí era la famosa pregunta: ¿A qué se dedicaría de mayor? Este profesor, después de darle muchas vueltas, le aconsejó que empezara a escribir. En realidad, era lo que verdaderamente le llenaba y Josep le veía un futuro.

A Martí no le terminó de convencer la idea, pues para él, sólo era un simple hobby. De todas maneras, decidió hablarlo con sus amigos. Todos apoyaron la idea y él empezó a animarse. Ahora todo lo veía más claro gracias a sus amigos, y a Josep, por supuesto.

Empezó a escribir historias. Todo lo que le venía a la cabeza lo escribía hasta hacer una cantidad de historias con un talento impresionante. Las enseñó a Josep, a sus amigos y a su familia.

Su padre y su madre quedaron fascinados, no sabían que su hijo tenía tanta facilidad para escribir. A sus amigos también les gustó mucho, pero, quien dio realmente un paso adelante fue Josep. ¿De qué manera un chico de 16 años podía escribir todo aquello de forma tan correcta y tan interesante? Pues sí, Martí era muy inteligente, sólo había que verlo. Cada día leyendo nuevas novelas, tanto juveniles, históricas, como de fantasía como cuando era más pequeño.

Decidió cursar bachillerato, ya que le parecía lo correcto y, a sus padres también. De esta forma no sólo estudiaría, sino que no se separaría de sus amigos.

El verano antes de empezar fue maravilloso para él. Sus días se basaban en ir a la piscina con sus amigos y escribir. Simplemente eso, no pedía otra cosa. Ahora ya no escribía historias fantásticas, sino que eran historias reales en las que eran plasmadas sus preocupaciones de adolescente. No sólo hacía lo que le gustaba, sino que, a la vez, le ayudaba a tener estabilidad y paz interior.

Empezó bachillerato, pero, a pesar que es un curso duro, se lo iba sacando con bastante facilidad y siempre sacaba un poco de tiempo durante el día para continuar alguna de sus novelas.

Llegaba el 23 de abril, Sant Jordi. Para él, como os podéis imaginar era un día fantástico. Toda la plaza principal del pueblo llena de paradas llenas de libros. Él soñaba con ser uno de esos escritores y su sueño no tardó mucho en hacerse realidad.

Tenía unas cuantas historietas escritas que podían gustar a la gente del pueblo, especialmente a los adolescentes. Pero eso le daba igual. Él sólo quería que alguien que no fuera de su entorno valorara sus novelas. Lo comentó a su familia y el 23 de abril decidió hacer algunos obsequios a la gente del pueblo que quisiera leer sus pequeñas obras.

Al cabo de dos semanas ya empezaba a obtener lo que quería. La gente le felicitaba fascinada e impresionada por cómo un adolescente podía escribir todo aquello. Todo esto le animó infinitamente.

En 18 años publicó su primer libro llamado “Cómo sobrevivir a la adolescencia”. Libro que rápidamente se hizo famoso. Él no sabe cómo va a continuar todo esto, pero le basta con saber que de momento el primer libro ha gustado mucho y que ahora quizás ya tiene más claro a que se quiere dedicar.

TREBALLS PREMIATS

LLENGUA FRANCESA

LÉGENDE DE SAINT-GEORGES d'Andrea Marches (3r B)

Dans une très petite ville, il y a un énorme dragon qui effraie les gens et les animaux. Chaque jour, une personne reste avec lui, alors le dragon n' a pas faim et les gens peuvent vivre en paix.

Un de ces jours, le nom de la fille du roi est tiré au sort. C'est une jeune princesse très admirée et aimée, notamment par son père qui ne veut pas l'offrir en sacrifice.

La princesse se dirige vers la grotte du dragon lors qu'elle voit un jeune chevalier sur un cheval blanc.

Le nom du chevalier est George et il a décidé de tuer le dragon. Du sang que le dragon a versé, un beau rosier est né.